

Rie's Dagbog

Jorden Rundt (2015)

Jorden rundt på 40 dage

(25/1 til 6/3-2015)

Ries dagbog (denne gang delvis skrevet af Sten, om end med let ført hånd)

Man kan ikke have læst Jules Vernes berømte roman: Jorden rundt i 80 dage uden på et eller andet tidspunkt at ønske sig at kunne eftergøre hans rejse. Er man til og med som os geografer, er selve tanken om en jordomrejse en udfordring der må tages op, også selv om den måske i dag, 150 år efter Phileas Fogg's og Passepartout's episke rejse, måske er knapt så stor en udfordring. Da vi sidste år besøgte Virginia og Ricardo (en af Stens utallige argentinske fætre) i Indonesien aftalte vi, at vi i år skulle mødes på New Zealand for sammen at opleve dette land i en camper-van. Og da New Zealand i forhold til Danmark er så tæt på at være på den anden side af jorden som noget andet land (det ligger på 175° øst) var det fristende at bruge denne lejlighed til at gøre drømmen til virkelighed.

Chicago

Søndag 25. januar

Det er en rigtig lang tur til Chicago via Istanbul, fire plus elleve timer i en flyvemaskine. Med syv timers tidsforskel blev det blev et langt døgn, før vi var fremme 'allerede' ved ottetiden om aftenen lokal tid.

Det berømt billede af to ældre landbrugere

Kørte direkte til Bente med taxa gik straks til en bar /restaurant i nærheden og fik noget Chicago- mad.

Mandag 26. januar

Chicago er en stor by med 2,7 mio indbyggere, hvilket gør den til USA's tredje største. Bentes dejlige lejlighed ligger i en nordlig forstad der hedder Andersonville, og som i sin oprindelse har været stærkt præget af svenske indvandrere (der er et svensk-amerikansk museum). Angiveligt skal det i sin tid have været den største koncentration af svenskere uden for Stockholm.... men her tvivler vi nok lidt. Bente havde på fornemste vis sørget for at vi fik et kort over Chicago, lige som hun havde et elektronisk bus(rejse)kort klar til os. Det kan lades op på alle 'L' stationer (e'L'evated railway system, det lokale S-tog). I det hele taget synes det kollektive trafiksystem i Chicago at fungere rigtig godt. Sammen med Bente tog vi fra morgenen ind til den store forretningsgade med de fancy butikker, der går under navnet The Magnificent Mile. Her fik vi et førstegangs indtryk af byen. Om eftermiddagen tog Bente hjem for at passe sit arbejde, mens vi slentrede rundt i 'The Loop', som er betegnelsen for den del af centrum der ligger inden for 'L' banens indre ring (som altså er 'elevated' og ligger i første sals højde). Spiste frokost og gik herefter på

Reklame for en ny TV serie

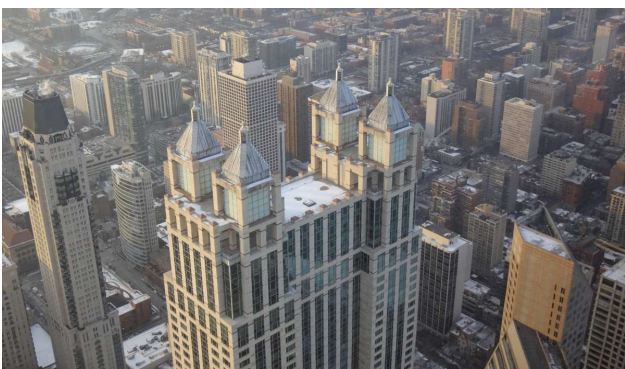
Chicago Museum. Udnævnt til (vi ved ikke af hvem) verdens bedste museum, og det var virkelig en oplevelse, hvor man måtte begrænse sig, for at nå det hele på et besøg ville være umuligt. Vi valgte at koncentrere os om det der havde speciel relation til USA og især et berømt billede af to ældre slidte landbrugere gjorde et stort indtryk på os. Det er i øvrigt også berømt, og (en pastiche) på motivet brugtes netop under vores besøg som reklame for en ny TV serie, der tydeligvis havde indvandrerrelationer. Fandt toget og bussen hjem til Bente. Lidt flade. Gik i byen alene og spiste samme sted som i går (Bente var jo på arbejde). Herefter hjem til Bente, der kom kl. ca. 22, hvor vi delte en dertil indkøbt flaske californisk Pinot Noir med Bente og en af hendes logerende: Amanda.

Tirsdag den 27. januar

Bente og jeg smovser i pastramisandwich

Morgenmad på en lokal diner, 'Paulene', hvor vi fik 'a good old greasy american breakfast' med pancakes, hash brown potatoes, bacon & sausages baked beans og æg. Dertil store mængder tynd amerikansk kaffe (i det mindste tynd når man tænker på hvad vi er blevet vandt til fra Spanien og Italien. Så med toget til Oak Park, hvor den berømte amerikanske arkitekt Frank Lloyd Wright havde sin første tegnestue,

Udsigten fra Hancock Tower

og hvor man kan se nogle af hans tidlige huse i den såkaldte prærie stil.

Til frokost spiste vi en bento-box (kombination af japansk sushi og tempura og en miso suppe). Tog tilbage mod centrum og Canal Street med toget, hvor Sten (uden held) ledte efter en lille kompakt kikkert (lille, sort tung ting) som vi kunne bruge på turen. Men vi fik da besøgt et stort indkøbscenter og en kæmpe butik med fritidsudstyr; der altid er spændende at se på (for os begge). På fra busstationen hjem spiste vi på en lokal irsk pub: Lady Gregory.

Onsdag den 28. januar

Sten og Bente så film om formiddagen. Herefter tog Sten og jeg bussen til byen for at komme op i the Hancock Tower, Chicagos højeste bygning, for at se udsigten over byen. Da vi skulle med igen fra udsigtsdækket på 100 etage kom elevatoren ikke. Efter flere gange at have spurgt hvor længe vi skulle vente, fik vi endelig modstræbende at vide, at der var tale om en 'emergency' på et andet niveau i den enorme bygning. Da der var tre elevatorer syntes vi nok undskyldningen var lidt 'tynd'. Så fik vi at vide, at den elevator, der hørte til udstillingsplatformen var under serviceeftersyn, at den vi skulle bruges deltes med nogen (bl.a. altså der hvor der var 'emergency' og at 'men ikke rådede over den tredje! Efter mere end en times venten fik vi så lov til at køre med en serviceelevators ned. I ventetiden fik vi så et 'complementary tilt', hvilket vil sige, at vi kunne stå op af en glasvæg, der så kunne hælde 30 grader ud over gaden 100 etager længere nede! En oplevelse, som vi dog var glade for vi ikke skulle betale \$7 for, for det var det ikke værd. Nå, vi kom godt ned og var glade for at vi ikke havde planlagt at dette besøg så det var det sidste vi skulle gøre i

Oak Park: et Frank Loyd hus

Chicago inden afrejsen og havde en taxa ventende på os nede for.... Det var der en anden af de besøgende havde, gad vide om han nåede flyet?

Om aftenen afskedsmiddag med Bente på en god restaurant: Vincent, denne gang med en rigtig lækker pinot Noir fra Oregon.

Torsdag den 29. januar

Rejsedag og -nat: taxa til O'Hare, fly til Los Angeles (4 timer) og videre derfra til Nandi, Fiji (9 timer). Undervejs passerede vi datolinien, og mistede en dag! Det fik vi en del snak ud af. Vi får den jo aldrig igen fordi vi ikke skal samme vej hjem. Meget mærkeligt fænomen!

Fredag den 30. januar

Måske den mærkeligste dag vi nogen sinde har oplevet og måske det bedste eksempel på en 'ikke begienhed' man kan forestille sig: Det er dagen vi aldrig oplevede!

Afgang fra Los Angeles i går aftes torsdag den 29. januar kl. 22.30 (pacific tid, GMT -8). Som altid, og for hurtigst muligt at komme ind i en ny døgnrytme, stiller vi vores ure til ankomststedets tid, der er Fiji tid (GMT +12). Urene stilles altså 4 timer tilbage og vi forventer nu at ankomme næste morgen kl. 06.15. Klokkeren 4.20 om natten passerer vi imidlertid den internationale datolinie og ankommer derfor ikke om fredagen den 30. men derimod lørdag den 31. Vi er altså nu blevet en dag ældre, og det uden at få noget ud af en hel dag; vi føler os noget snydt. Phileas Fogg (hovedpersonen i Jules Vernes berømte roman: Jorden rundt i 80 dage) rejste mod øst og mistede en time hver gang han passerede en tidszone. Det førte til at han kom hjem en dag før beregnet, med det resultat at selv om han havde haft 81 rejsedage var der kun gået 80 dage hjemme i London og han alligevel vandt sit væddemål.

Fiji er mange ting: turistunderholdning i Resorten...

Vi derimod rejser mod vest, og vinder en time hver gang vi passerer en tidszone med det resultat at datoen må justeres, hvis vi ikke skal komme på en tidsrejse. Og alt dette bare fordi jordens rotation om sin egen akse ikke sker synkront med jordens rotation om solen. De er sgu' da mærkeligt?

Fiji

Lørdag den 31. januar

Bula, bula er vores første møde med Fiji. Det betyder angiveligt goddag på det lokale sprog og det virker en anelse komisk at man hele tiden, af alle de venlige mennesker man møder bliver mødt med et: Bula, bula how are you to day.... og det forventes at man svarer med et smilende bula, bula. Fiji er indbegrebet af et stillehavsparadis med turisme som vigtigste indtægtskilde. Øgruppen er godt 19.000 km² og har godt 900.000 indbyggere, hvoraf den største gruppe på ca 40% er af melanesisk/polynesisk herkomst, altså den oprindelige befolkning. Næststørste befolkningsgruppe er af indisk herkomst og oprindeligt kommet hertil som arbejdere i de sukkerplantager, der var de engelske kolonisorers største interesse i øgruppen. Der er tre officielle sprog: Fijian, engelsk og hindi og de etniske konflikter, der kunne frygtes har da også præget øernes post-koloniale historie. Men for den udefra kommende ser det ud til at alt ånder fred, ro og harmoni. Efter ankomsten til Nandi klokken syv om morgenen tog vi en taxa direkte til Anchorage Bay Resort. Da vi så svømmebasinet, hoppede vi direkte i, og fik derefter morgenmad ved poolside. Der er shuttle-service fra Resort'en til Nandi by hver dag klokken to, og da vi ikke var helt flade besluttede vi os til at spise frokost i Nandi som er en turistby, uden særlig charme, og som besøges af en del cruise-turister.

Til vandreture i regnskoven inde i landet!

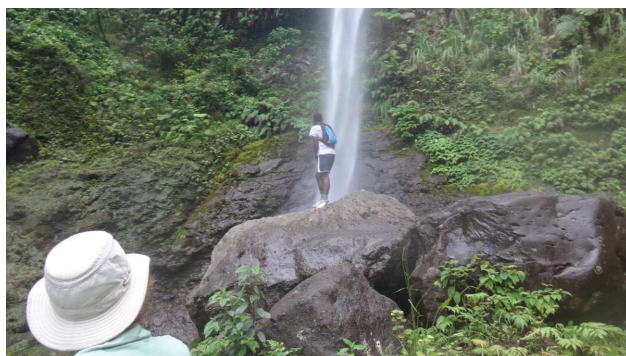
men fint sted til people-watching. Aftensmad ved poolside tilbage på resort'en.

Søndag den 1. februar

Og selv om vi selv synes vi er kommet os ret fint over lange flyveture og over et døgn's jetlag, så har vi det helt fint med en pool-side feriedag, og det er faktisk et fint bare få meter fra vandkanten. Om aftenen opføres et lille ritual til glæde for gæsterne. Her tændes der fakler langs strandanten og stedet er tydeligvis et slags Mallorca for Kiwier og Aussies, noget vi har udnyttet, og fået flere gode råd til hvad vi skal se når vi kommer til New Zealand. Og stedets restaurant er udmærket: f.eks .fik vi en lækker fiske-skaldyrsret i lime og kokosmælk.

Mandag 2. februar

Sejltur til Beachcombe Island, en lille bitte ø, hvor der er en 'resort' med mulighed for at snorkle fra et 'glass bottom' boat. Det var ok, men Ricardo har vist os bedre steder end dette, både ved Roatan i Honduras og i Indonesien. Revet var ikke helt dødt, men det trænger til kunstig åndedræt. Vi var dog heldige at se en skildpade og en masse fisk i mange farver. På øen var der mulighed for at deltage i en cava ceremoni, flette kurve af palmeblade og se at de fodrer skildpadder. Det med skildpadderne er led i et program for at hjælpe skildpaddebestanden i et truet miljø. Skildpadderne lægger æg på flere af øerne, og med alle de turister der kommer, og deler strandene med dem, må de hjælpes. Det var fint for vores stive flyvemaskine-muskler at gå i varmt sand og få snorklet. Sten lod sig lokke og fik sig en gang fod- og benmassage, så han er igen fit for fight. Vi var tilbage på Anchorage Bay ved femtiden, godt stegt. Vi fik os dog taget os sammen til at spise lidt grillet fisk inden vi faldt omkring-kuld.

Turens mål: Vandfaldet

Tirsdag den 3. februar

Trecking i bjergene omkring landsbyen Abaca: Det havde været lidt svært at finde ud af, hvor nationalparken i bjergene bag byen, som vi havde læst om på internettet. Nå, jeg googlede og fandt telefonnummeret på noget der hed Abaca servicecenter, som skulle være en landsby, hvorfra der kunne arrangeres ture. Op til receptionen igen (300 m op ad bakke). Næh, det kendte de ikke.... der blev dog ringet og jeg kom til at tale med Chris, som så arrangerede en tur. Og det blev alle tiders tur op til Abaca hvor der er bare 97 indbyggere.

Det var ikke så enkelt at komme der op. Vi blev hentet på vores hotel og kørt til Lakota, hvor vi blev presenteret for dagens program. Her skiftede vi så også bil til en fir' hjuls-trækket, og så gik det en god time opad, op i naturparken. Tilsyneladende var vi de eneste turister og blev mødt af nogle af landsbyens indbyggere og mødte vores guide Save, hvorefter vi straks satte ud på vores vandretur. Den tog os gennem regnskov op til et vandfald og tilbage mod Abaca på græsset på bjergsiden. Jeg kan godt forstå, at turene kun gøres med guide, for turen gennem regnskoven var lidt tough, selv om den ikke var specielt lang måske fem seks kilometer ialt. Men temperaturen var 35° og luftfugtigheden var 100%, så der gik ikke lang tid før vi var totalt gennemblødte. Dertil kom at stierne ikke var blevet ryddet for nyligt; landsbyen har nemlig holdt nytårsfest den sidste måned, men nu bliver der så tid til det. Vores guide fortalte om livet i landsbyen, som i det store og hele er selvforsynende. De dyrker jorden i små lodder, som de enkelte familier ejer. Jorden omkring landsbyen er fælleseje, hvor der oftest om lørdagen jages vildsvin med heste, hunde og spyd; ingen skydevåben her.

Et velfortjent måltid hos høvdingens datter

Vi så flere til hest, bl.a. en dreng der næppe var mere end tre-fire år, og en masse hunde. De 97 indbyggere bor i 16 huse, nogle med to familier i hver. To familier har fjernsyn, så når en af landsbyens tre generatorer startes, samles man og ser fjernsyn og lader mobiltelefoner op. Og internet findes ikke, den eneste form for underholdning er omkring de to kirker: en baptist- og en apostolsk menighed. Ingen i landsbyen har bil, så man må satse på andre kommer hertil, for at komme til byen og få de fornødenheder man skal have derfra.

Inden vi tog fra Abaca fik vi frokost. Før vi spiste gav vi den gave, som arrangøren havde sørget for vi havde med: en kavarod. Det var ikke til en cavaceremoni. Til gengæld blev det så til en ceremoni, hvor værtinden takkede for gaven vi havde med. Frokosten indtog vi på en måtte på gulvet. Der løb høns rundt i nabolo-kalet og lyden af af nyfødte hundehvalpe lød i baggrunden. Det var dejlig mad: stegte auberginer, linsesuppe, en ret med hakket tunfisk, ris og yams og til slut nogle fantastiske bananer, der var plukket om morgenen. Det eneste der ikke var lokalt, var tunen som er købt i Lakota. På vej tilbage til hotellet snakkede vi med Chris om fremtiden for denne slags økoturisme på Fiji. Om et område som Acaba kan bære mere end de 2000 turister der pt kommer om året? De penge, der tjenes ved dette går til at sikre børnenes skolegang og vedligeholdelsen af stierne. For os var det Fiji opholdets absolutte højdepunkt. At komme ud og se noget rigtigt Fiji. Desværre fik vi også at vide, at ikke bare er mange af revene omkring Fiji over-besøgt, men ved nogle øer er revene slået ihjel af diverse udledninger fra de store krydstogtskibe og bl.a ved Beachcomber Island er koralrevet yderligere sprængt væk, så bådene kan sejle helt op på stranden. Det er jo noget rigtigt øv, ved ikke om jeg tør fortælle Ricardo at vi har været et sådant sted.

Det har været en fin dag, hvor vi har fået rørt os og har fået noget på opleveren. Gad vide hvordan vores små pigekroppe har det i morgen?

New Zealand (nordøen)

Onsdag den 4. februar

Rejsedag: Vi havde det helt fint og var veludhvilede, da vi blev hentet af resort'ens shuttle-service klokken seks. Vi vågnede af os

selv klokken fem og drak en kop te og spiste nogle af de bananer vi fik med fra Abaca i går. Vi var heldigvis i lufthavnen i god tid, for vi skulle lige have noget fra vores håndbagage over i vores medbragte specialveste med de mange store lommer. Det var godt vi havde dem med, for her måtte håndbagagen kun veje otte kilo. Manden ved indtjekningsskranken kiggede godt nok på os, da vi foran øjnene af ham pakkede de tunge ting om til de store lommer, men han kunne lige som ikke sige noget til det. Vi var i Auckland først på eftermiddagen og ville bruge resten af dagen til at planlægge vores dage på Nordøen. Heldigvis var der en service-desk på det hotel som vi skulle bo på den første nat. Her var der en utroligt hjælpsom pige Bev, som hjalp os. Vi er faldet ned i den sidste lange weekend i New Zealands sommer (der falder sammen med deres nationaldag), så der var pres på. Vi besluttede os derfor til at blive en dag mere i Auckland, der med sine 1.4 mio indbyggere er New Zealands største by (men ikke hovedstaden, det er Wellington). Det var ikke muligt at blive på det samme hotel en nat mere, så vi flytter i morgen formiddag. Spiste et dejligt måltid om aftenen; vi gik efter Bevs anvisninger op til enden af gaden, hvor der på tværvejen var en masse muligheder for mad. Vi faldt ind på et italiensk inspireret sted, hvor vi fik et godt og veltilberedt måltid, ... og her tager madredaktøren over: ikke specielt italiensk bl.a fik jeg Roasted Pork Belly, der vist er meget New Zealandsk, sprød svær og mør som 'pulled pork'.

Aucklands havnefront

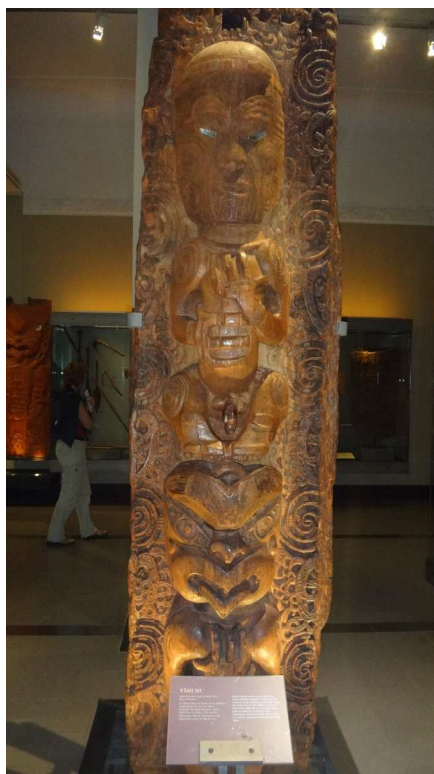
Mest imponerede blev vi dog da jeg spurgte om han kunne få lidt New Zealandsk ost til resten af rødvinen (denne gang en lækker Pinot Noir fra Marlboro). Der var ikke ost på kortet, men vupti kom et stort lækkert stykke New Zealandsk porvolone med grillede sukker-balsamico

marinerede ferskenstykker og lidt karameliserede pistachenødder. Mums.

Torsdag den 5. februar

Dagen var planlagt, så vi tog på bytur om formiddagen, efter vi var flyttet ind på vores nye hotel, og så Auckland Museum om eftermiddagen. Først en tur ned til havnefronten, der som alle steder i verden er omdannet til et attraktivt turistområde, med adgang til et marinaområde og maritimt museum. Her står et af de New Zealandske Americas Cup både også udstillet Ja, faktisk var New Zealand (med 4,5 mio. indbyggere) det første land der efter mere end 100 år lykkedes at fravriste USA det berømte sejladstrofæ.

Vejret var typisk dansk sommervej: lunt, delvis overskyet og byger. Nu er regn åbenbart noget man har lært at leve med i denne del af verden for for de fleste fortov er overdækkede, så vi klarede os uden at blive gennemblødt.

Et kig ind i Maori museet i Auckland

Auckland by er moderne, og der var masser at se på. Vi faldt selvfølgelig ind hos de mange dejlige fritidsudstørsforretninger. Her er ikke billigt, prisniveauet er som derhjemme, men der er mange dejlige ting til friluftsfolket. Og her er mange med rygsække, og de findes i mange farver og til alle aldersgrupper. Der findes cafeer og restauranter for enhver smag. Vi fik

sushi til frokost, det var dejligt. Auckland Museum er meget stort. Vi brugte to timer der, men kunne sagtens bruge mere. Der er en fantastisk samling af Maori effekter, som var en fornøjelse at se. Museet var i det hele taget en gennemgang af New Zealands historie, og er meget informativ. Noget omhandlede New Zealands deltagelse i første og anden verdenskrig. Endnu en gang undrede jeg mig over, hvad der fik unge mænd til at rejse den halve verden rundt for at deltage i en krig, der egentlig ikke var deres: eventyrløst, naivitet, ungdommeligt overmod?

Fredag 6. februar

Vi var med bussen klokken ni mod Turangi. Det blev en tur gennem 'herredet' som det er beskrevet i Ringenes Herre. Efterhånden kom vi sydpå til skovene i Middelworld. Det lød som om Gollum var med bussen, men det viste sig dog at være en baby, som skiftevis lød som en baby-baby og en gollum-baby. Vi var fremme i Turangi klokke tre og vi fandt hurtigt vores vandrehjem: 'Extreme Backpackers', og gik ud og så på nattelivet (der er ikke eksisterende) i denne bjergby, hvor fra en masse vandreture udgår.

Mount Doom fra Ringenes Herre

Lørdag den 7. februar

Planen var at vi ville gå turen 'The Tongariro Alpine Crossing' i Tongariro National Park. Den er 19,4 km lang, nok lige i overkanten af hvad vi har prøvet, men vi var fristede. Stierne skulle være gode og velplejede, så vi følte os godt forberedte efter vores tur gennem den mere eller mindre ufremkommelige regnskov i Fiji. Det er en tur der kun gennemføres hvis vejret er godt og vulkanen (Mount Doom i Ringenes Herre) ikke rør på sig. Fredag var vejret dårligt, så sporet lukket, så der var mange der skulle gå i dag. Der ud over var fredag national helligdag

med lang weekend, så vi blev bestemt ikke alene på turen. Vi blev hentet klokken seks af en shuttle, der kørte os op til sporets start. Vandreturen var meget anderledes end den vi gik på Fiji, som var varm og på et ikke eksisterende spor. Det var en kølig morgen, da vi startede klokken halv otte i 1200 meters højde. Den største del af turen gik gennem et facinerende vulkanlandskab. Vi gik mellem to vulkaner og der kom damp op ad jorden flere steder. Sporet var solidt funderet og der var primitive trapper op ad de fleste skræppe stigninger. Der var ekstremt flotte udsigter, vi gik i vanddamp i svovldampe. De første to gange vi nåede en top, troede jeg vi havde nået toppen, jeg blev gruelig skuffet, da jeg så en ny top endnu højere oppe. Tredje gang var vi der så, 1900 meter over havet. Endnu en flot udsigt og derfra gik det så ned ad bakke. Nedad bakke i vulkansk grus i starten, så det var mere skride end gå. Søer i tidligere vulkanske kratere i turkise farver, var som ædelstene i den gråbrune jord, utroligt flot. Den allersidste del af turen ned til 700 meter over havet var gennem skov, en skov som lignede den, de tre hobitter rejste igennem, da de tog fra herredet. Vi var nede ved parkeringspladsen klokken kvart over tre, og var egentlig ret stolte over os selv. Vi blev sat af shuttleen ved et supermarked. Vi købte, en flaske lokal Pinot Noir og nogle øl. Vi tog støvlerne af og lagde os på køjen med en øl. Vi var godt brugte og ret hurtigt besluttede vi os for at bevæge os langsomt – meget langsomt- hen til den burgerbar der ligger 100 meter fra vandrehjemmet, købe burgere, spise burgere drikke Pinot Noir, gå på køjen igen, denne gang med nattøj! Det blev ikke til meget internet og boglæsning inden vi faldt i søvn..... klokken otte!

Der var sorte vulkanformationer

Søndag den 8. februar

Heldigvis havde vi ikke travlt her til morgen og musklerne var ømme. Vi skulle med bussen til Taupo ved fir'tiden. Der blev pakket og vi satte os ind på vandrehjemnets opholdsstue og holdt kontor. Undervejs var vi nede i byen og købte noget frokost som vi tog med tilbage til vandrehjemmet. Dem spiste sammen med resterne af de øller vi købte i går. Var ved bussen i god tid og havde en problemfri tur til Taupo, som tog en god time. Ved busstoppestedet stod vores relativt nye venner: Monica and Alistair og ventede på os. Det er nogle unge New Zealandske backpackers som Stens bror Mads havde mødt på en jagttur i Canada. Her arbejde de for en jagt-turs-arrangør undervejs på deres vej til Europa for at tjene lidt penge undervejs. Mads mente bestemt at de da kunne overnatte hos os mens de var i København, så han gav os deres e-mail adresse, og sagde at da vi jo selv skulle til New Zealand kunne de måske være fint med en kontakt. Vi kom i forbindelse med dem og de overnattede hos os, da de kom til København. Søde mennesker, som det var hyggeligt at møde igen. De tændte grillen for os og vi fik dejlig barbeque. Da vi fortalte dem, at det ikke havde været muligt at finde overnatning i Rotaroa, og at vi derfor ikke havde været der, så sagde de, at 'vi kunne da køre der op i morgen!' Vi kunne ikke få armene ned.

Mandag den 9. februar

Rotaroa ligger halvanden times kørsel fra Taupo. Vi startede relativt tidligt og kørte mod Te Puia som er New Zealands Maori Arts and Crafts Institut. Der er flere ting at kigge på da det er et aktivt vulkansk område, med bl.a flere aktive geysere.

... damp op ad jorden og turkiseblå søer

Det er faktisk her, at man tilbage for 1800 år siden, angiveligt har skriftlig beretning af den største historisk registrerede vulkanske eksplosion nogen sinde (vi som har besøgt Krakatoa i Indonesien har altid troet at det var denne eksplosion i 1883, der 'bar prisen'). Og hvordan kan det så være rigtigt, for i 200 fvt. var New Zealand ubeboet (maorierne kom først frem omkring 1200 evt) og det skulle jo angiveligt være foregået, mens Romerriget var på toppen i Europa- de havde jo ikke forbindelser så langt væk? Jo, den er registreret i kinesiske skrifter og har altså haft effekt så langt væk. En utrolig historie.

Velkomsten til Maorishowet

Vel ankommet til Maoricenteret købte vi billetter til en show, hvor vi dog først kunne få plads om eftermiddagen. Monika og Alison foreslog, at vi kørte videre til den såkaldte Burried Villge of Te Wairoa. Det var i sin tid en koloni-settlement, der især var kendt for nogen fantastiske kalkstenstrasser, som folk i victoriatiden kom helt fra England for at besøge. I forbindelse med et vulkanudbrud, blev turistattraktionen imidlertid udslettet og settlementet begravet i vulkansk mudder som et andet Pompei. Nu er en del udgravet, og man kan få et indtryk af, hvordan et nybygger- settlement, der levede af turisme fungerede for 150 år siden.

Så tilbage til maori kulturcentret og et meget spændende show med velkomstceremoni med rullende øjne, tungerækken oma. Jo da, til ære for turister, men på den anden side tydeligvis en del af Maori kulturen, som er blevet fælleseje for alle New Zealandere.

Inden vi tog af sted om morgenen, fik vi lige kørt en vaskemaskine igennem og hængt det op, så vi var klar til at pakke i morgen.

Geysere

Tirsdag den 10. februar

Blev kørt til Craters of the Moon. Det er et geotermalt område, hvor dampen stiger op af jorden og hvor man kan gå en vandretur på en god time mellem boblende mudderpøle. Efter turen hentede Monica og Alistair os, og vi kørte til et imponerende vandfald Hauka falls, hvor 220.000 m² vand i sekundet løber gennem en smal canyon (kløft) på bare 15 meters bredde og herefter falder 8 meter. Ikke særlig stort fald, men de enorme mængder af vand gør det ganske imponerende. Videre til en dæmning for 'enden' af søen, hvor der tre gange i døgnet lukkes vand ud i floden, så man kan nyde naturen som den var før vandet blev tæmmet og brugt til energiproduktion.

På vej tilbage havde vi inviteret Monica og Alister på frokost og vi fandt et sted, hvor Sten fik sin Roasted Pork Belly, denne gang med mangosauce. Alister og jeg fik spare-ribs og Monica fik en vegetarisk pasta. Dejlig lokal vin til maden. Nu skulle vi så bare pakke, sove og slappe af inden vi skal med bussen mod Christchurch klokken 00:45 i nat. Hvor er vi dog blevet super behandlet, og hvor har vi nået meget som vi ikke havde haft en chance for at se uden Monica og Alister (og deres bil).

Rie, Alistair og Monica ved Craters of the Moon.

Onsdag den 11. februar

Bussen kom bare et par minutter for sent, så vi var på vej ud af Taupo halv et, meget tidligt i morges. Vi fik sovet undervejs og vi vågnede over en kop kaffe på Wellington Banegård ved halv ottetiden. Så shuttelen til havnen, få indskrevet bagagen, få boarding kort og komme ombord på færgen til Picton. Det var en flot tur ud af Wellington Harbour, lige som indsejlingen til Picton var flot og fandt sted i strålende sol. Jeg tror nordmænd ville føle sig godt tilpas her. Så bus videre til Christchurch med afgang klokken et, dog lidt forsinket. Smuk tur langs kysten, hvor vi bl.a så pelssæler på kysten ud for Clarence.

Indsejlingen til Picton..... en norsk fjord?

Kom frem til Christchurch ved syvtiden og besluttede os til at gå til 'Frerry In', som på vores i forvejen udskrevne Google kort, så ud til at ligge ret tæt på. Men det viste sig at være en lang gåtur med fuld oppakning. Motellet var fint med to værelser og fem sovepladser, så vi rigeligt kunne bo her alle fire, når også Ricardo ankommer på lørdag. Vel fremme var Virginia allerede installeret, men med et betydeligt af jetlag (hun kom fra Jakarta via Bangkok). Det var muligt at få noget at spise lokalt, men ingen alkohol. Sten fandt dog en åben forretning på tilbagevejen og sikrede sig os med en flaske pinot noir og nogle øl så resten af aftenen var reddet.

New Zealand (sydøen)

Torsdag den 12. februar

Med Virginias jet lag og vores lange bustur fra Taupo sov vi længe. Derefter cheesecake (deserten fra i går) til morgenmad. Så indkøb af basisfødevarer som Muesli, yogurt, brød, skin

ke, smør osv, vi kunne jo lige så godt begynde at proviantere til vores camper-van (RV eller 'Recreational Vehicle' som amerikanerne kalder det). Så tog vi alle tre bussen ind til centrum for at studere de lokale indkøbsmuligheder. Christchurch er imidlertid en mærkværdig by, som ingen anden vi tidligere har oplevet.

Containerbutikker i bycenteret

Stort set alt i Auckland blev jævnet med jorden ved et stort jordskælv i 2011, hvor den havde næsten 400.000 indbyggere. Nu er det væsentligt færre og alt er et virvar af byggepladser, midlertidige containerbutikker og flytbare parkområder (ja det er ikke en skrivfejl). Det lille center, der er helt opbygget af containere som kan flyttes, efterhånden som genopbygningen skrider frem, er dog charmerende med en egen intim charme. Egentlig bevaringsværdigt. Her fik vi en kop kaffe og besluttede os til at komme tilbage senere for at få en pizza (pizzastenovn med levende ild i en container!) i morgen. Så sightseeing indtil vi skulle møde Ani. Ja, møde Ani, som vi for bare seks uger siden besøgte i Halmstad, hvor det gik op for os, at vi ville være en aften i Christchurch samtidigt, verden er lille. Vi på vores jordomrejse og Ani på en arrangeret tur til Australien og New Zealand. Christchurch var i disse dage helt overbebyrdet med turister, og vi var meget glade for vores reservation fordi alle hoteller og restauranter var helt overbookede pga. world cup i cricket. Det betød imidlertid også, at mulighederne for at spise var begrænsede, så Ani havde ordnet det sådan, at vi kunne spise sammen med hendes rejseselskab på Ibis. Faktisk ganske sjovt at møde et dansk rejseselskab så langt hjemme fra og med muligheder for at vurdere, hvad man får for pengene, hvis man vil "bæres rundet". Det er vi nok ikke helt klar til selv.... endnu. Men det kommer nok.

Fredag den 13. februar

Sten organiserede morgenmad på sengen, hvorefter vi tog bussen ind til byen. Fra busstationen til fods til den botaniske have og The Canterbury Museum, hvorfra vi skulle med en shuttlebus til Arktismuseet tæt ved lufthavnen. Shuttelen har afgang hver time og vi nåede den lige akkurat ikke, og fik derfor lejlighed til et besøg i den botaniske have. Der så vi bl.a. et væksthuse og en rosenhaven med gud ved hvor mange forskellige roser (meget engelsk). Det arktiske museum var måske knapt så interessant, selv om man forsøgte at 'genskabe' en arktisk storm i et klimakammer. Deres egne instrumenter viste aldrig mere end 12-14 m/s og -7° og det var jo ikke imponerende for skandinaver. Vi var også skuffede over, at man ikke brugte megen tid på det historiske. F.eks. hvalfangsten, der næsten udryddede flere arter; men også de territorielle krav på Arktis, der senere har skabt grundlaget for en international traktat, som giver alle stater ret til videnskabelig udforskning af Arktis. Også historien om Amundsen og Scott's race for at komme først til polen og Scotts håbløse (mangel på) lederevner blev forbigået i tavshed..., men Scott er jo også en britisk helteskikkelse. Så med shuttle tilbage til centret, hvor vi fik den pizza vi havde fablet om siden i går og den var faktisk god. Tilbage til motellet, hvor jeg fik kørt en vaskemaskine og i øvrigt snakket ned vores værtinde om hendes oplevelser under jordskælvet: Det var larmen fra jorden, der var det værste, det var umuligt at stå op, vejene rullede, det sidder stadig i kroppen og i hjernen.

Efter jordskælvet skal mange huse have støtte

Lørdag den 14. februar

Ricardo kom i går aftes og vi fejrede det med lidt lokal vin. Det blev derfor lidt sent, vi kom til køjs, så vi tog den med ro om morgenen. Vi fulgte alle fire til byen og fik os en pizza i con-

tainer-by-centeret. Sten og jeg tog tilbage til motellet for at pleje en forkølelse der havde sat sig på turen ned fra Aucland. Jeg sov i to timer og havde meget svært ved at vågne igen. Ricardo og Virginia kom tilbage ved fem tiden og havde gjort nogle indkøb. Vi fik os en øl og senere spiste vi sandwich, med en flaske vin (eller to) til.

VM i Cricket satte sit stærke præg på Christchurch

Søndag den 15. februar

Da vi skulle hente "vores" camper, måtte vente et par timer, da den bil vi skulle have, havde haft et uheld og ikke kunne buges. Der var så (ekspres) blevet tilkaldt en anden bil fra Auckland, men den kunne først være fremme ved tolvtiden. Da den endelig kom blev vi introduceret til bilen. Vi var selvfølgelig noget mopsede over at man sådan 'stjal' en halv dag fra os, men fik forhandlet os frem til at vi i stedet for at aflevere bilen om eftermiddagen før hjemrejsen, kunne vente til om morgenen på afrejsedagen. Dels ville det give os en ekstra halvdag, dels spare os for en ekstra hotelovernatning; alt i alt en bedre løsning end oprindeligt planlagt.

Kom endelig af sted ved to tiden og kørte nordpå mod Kaikoura, da vi nåede Kaikoura halvøen fandt vi et sted, hvor vi kunne gå en tur og se på pelsæler. Det er en søløveart, der pga. sin attraktive pels blev næsten udryddet, men som

nu kan ses i kolonier, bl.a her; dejligt at få bevæget sig. I Kaikura fandt vi et sted hvor vi fik mad, desværre tog det meget... meget lang tid før vi fik maden, så vi var først derfra ved halv ni tiden. Til gengæld fortalte servitricen om et sted, vi kunne campere på vejen nordpå. Meget fint sted som vi aldrig havde fundet selv. Ti meter fra kysten, og med et offentligt toilet. Faldt i søvn til bølgeskvulp.

Mandag den 16. februar

Tidligt op og allerede her den første morgen, synes det som om vi kan finde nogle fornuftige rutiner. Vores camper-van skal rumme fire voksne mennesker på væsentlig mindre plads end vi er vandt til på Troland og vi kan godt mærke, at det også kniber med stuveplads og faste pladser til grejet. Men skabe, skuffer og døre skal lukkes ganske som om bord, og også her kniber det med at huske det. Så kørte vi videre nordpå langs kysten, hvor vi igen så sæler på klipperne og delfiner, der furagerede langs kysten. Kørte gennem Rawenswood, et navn Sten genkendte fra en udmærket Pinot Noir vi derhjemme køber i Superbrugsen. Så dog ikke vingården (winery) så vi kunne lave prissammenligninger, men umiddelbart synes det, som om prisniveauet generelt her er på linie med derhjemme... altså ikke billigt.

Stoppede ved et iSite. Alle byer synes at have sådan et der hvor InterCity busserne stopper, og her kan man få informationer om nærområdet. Virginia og Rie søgte om oplysninger der, mens Sten og Ricardo foretog de mest nødvendige supermarkedsindkøb til køleskabet. På kraftig anbefaling besøgte vi herefter det nært liggende Yealands Winery. Det er angiveligt det største privatejede winery på den sydlige halvkugle. Kæmpestort og imponerende at køre en

afmærket tur mellem tusindvis (nej der er ikke kommet et '0' for meget) af snorelige rækker af vinranker, der er klippet sådan at meget af arbejdet kan udføres maskinelt. Besøget på selve 'vineriet' adskiller sig her på New Zealand sig fra hvad vi har oplevet andre steder i verden (Frankrig, Spanien, Italien, Argentina). Her er ikke noget med omvisninger og lange forklaringer om gæringsprocesser og lagring på fad, her går man lige til vinsmagningen, der så til gengæld var gratis (Sten var glad for, at det var Ricardo, der havde påtaget sig chaufførtjansen i dag), men vi købte et par flasker til senere brug. Så videre til hovedbyen Blendheim, hvor vi igen besøgte et iSite. Sten havde mumlet noget om et besøg på Cloudy Bay, der uomtvisteligt er det mest berømte af alle vinerierne, og som blandt andet producerer en af verdens mest berømte Sauvignon Blanc vine. Dette blev vi imidlertid frarådet: alle kender Cloudy Bay og vil besøge det, så der er rigtig mange besøgende, og det er et af de få steder hvor man betaler for vinsmagningen. I stedet blev vi foreslået, at vi besøgte et lille familiebrug Framingham Winery. Det var en rigtig god oplevelse, hvor vi fik fin særbehandling, og der blev lukket ekstra flasker op fordi vi viste interesse (og måske også viste at vi havde lidt vin-viden).

På iSitet havde de også foreslået et gratis campsite nær Framingham. Det viste sig noget svært at finde ind til vi opdagede at det faktisk var Renwick P-plads ved lokalt sportscenter egentlig ikke vildt spændende. Overnatning var tilladt mellem 18.00 og 09:00. Fine toiletter. Sten og jeg gik en tur, hvor vi blandt andet købte blomster og kirsebær fra en lokal frugtavler lige ved parkeringspladsen, hvor vi overnattede. Middag på lokal engelsk pub: Cork & Keg: meatpies og øl.

Yealands Winery

Frugtavleren i Renwick

Tirsdag den 17. februar

Vågnede heldigvis tidligere i dag og var "on the road again" allerede klokken halv ni. Vi havde kun en kort køretur foran os og vi var fremme i Sant Arnaud ved ti tiden. Kørte direkte ned til den fuldt udrustede campingplads, for at finde ud af at vi skulle registre os først på kontoret. Det blev overstået og vi kørte til den anviste plads med 'landstrøm'. Pris NZ\$ 72 for fire personer og overvejer om ekstra dag ville være en god ide, der er mange afmærkede vandreture i området. Ricardo sprang lige ud i det og gik en god tur til St Arnaud (range walk). Jeg hoppede i søen (17°), hvorefter Sten og jeg gik til den nært liggende 'by' og drak kaffe et sted vi kunne komme på nettet. Checkede endvidere spise-mulighederne til eventuelt senere brug. Tilbage i lejren igen var Ricardo endnu ikke tilbage, så Sten og jeg gik en kort halvandet times rundtur på bjergskrånningen og tilbage langs søen. Sten lavede mad om aftenen og vi besluttede at blive en ekstra dag, hvilket pga. sandfluer (no-see'em som de populært kaldes) måske var en dårlig ide.

St. Arnaud...med gummiben

Onsdag den 18. februar

Efter morgenmad gik Sten og jeg i Ricardos fodspor mod St Arnaud toppen. Vi var imidlertid, efter de hidtidige succeser med vores gåture, blevet noget overmodige og havde ikke medbragt energibarer og frugt, men blot et par sandwiches. Da vi nåede til Parashute Rock bare 150 meter fra toppen gik Sten gik sukkerkold. Han var noget chokeret over fænomenet, som jeg selv har prøvet under Holmens mil. Benene bliver som gummi og kan næsten ikke styres, hvilket ikke er godt når man er under næsten klatrebetingelser. Heldigvis var udsigten fin, og

vi satte os og spiste vores medbragte mad, men det går ikke hurtigt at få blodsukkeret op og vi savnede virkelig noget sukkerholdigt. Efter en halv time, gik det dog igen omend nedad med megen forsigtighed.... så fik han prøvet det! Mens vi var på ekspedition mod højderne var Ricardo gået langs søen til Whisky falls og Virginia havde 'holdt kontor', vasket og handlet. Vi og Ricardo var tilbage næsten samtidigt og han og jeg hoppede i søen. Om aftenen lammeskank på hotellet vi checkede ud i går. Dejlig mad og et par flasker lokal Pinot Noir.

Torsdag den 19. februar

Kom tidligt af sted. Fik tømt sort vand, gråt vand og fyldt drikkevand på camperen. Så gik det vest på mod Westport og så sydpå langs kysten. Vi stoppede undervejs for 'late brunch'. Ved Pancake Rocks gjorde vi holdt for en gåtur og for at bese de lagdelte klippeformationer og vi havde en længere meget 'dybsindig' diskussion om, hvorvidt der var tale om amerikanske pancakes eller franske crêpes. Snakkede med nogle franskmænd og enedes om, at det nok var det sidste. Flotte huler, der angiveligt ved højvande og swell skulle give dramatiske sprøjt. Det tror vi så på. Så igen delfiner jage langs kysten.

Derefter videre til Greymouth, som ligger ved udløbet af river Gray (meget engelsk navn, jf. Fallmouth, Dartmouth etc). Dagens opgaver blev overstået: indkøb i kæmpe supermarked, bankforretninger og dieselindkøb. Problemer med udkørslen fra byen, da vi endnu ikke helt gode venner med GPS'en (den ville faktisk følge reglerne og lod os derfor ikke dreje til højre over en dobbelt fuldt optrukket linie, da vi kørte ud fra dieselpåfyldningen.

Videre til lake Mahinapua, hvor der er en campingplads styret af Department of Conservation (DOC), det er en stor græsplæne lige ned til søen; der var vi ved halv fem tiden. Fik parkeret camperen med udsigt over en græsmarken og søen. På græsset slog campister telte op, så der var underholdning aften og morgen. Ricardo og jeg fik os en svømmetur inden Virginia serverede ostepanser og pølse til en flaske Sauvignon Blanc. Jeg snakkede med en schweizisk cyclist, der var på en fire måneders tur, men i modsætning til os, havde han ikke specielt behov for at se gletchere, det kendte han lige som hjemme fra.

'el asador'. stegt lam og lammepølser

Ricardo 'el asador' lavede stegt lam og lammepølser på vores medbragte gasgrill; dertil to flasker Pinot Noir.

Fredag den 20. februar

Travl dag: Tidligt op og først til Franz Josef Gletcheren, to en halv times gåtur (frem og tilbage) for at se gletcherfronten. Ganske imponerende, selv om Stens sammenligningsgrundlag (Grønland) nok gjorde ham en smule mindre imponeret. Jeg var nu imponeret over at se en rigtig randmoræne 'in the making' og få opfrisket min glacialmorfologi.

Så Fox Gletsheren, hvor turen var knapt så lang for at se fronten. Igen en flot spadsertur på langs af smeltevandsdalen op til gletcererne, der her sås fra et vue-punkt 100 meter over gletcherporten, hvor vand og is fossede ud. Imponerende. Til natten fandt vi en fin campingplads lige ned til Lake Paringa med flot udsigt. Kort efter placerede en anden bil sig i denne udsigt, men men venlig forhandlingsteknik og imødekommenhed fik vi forhandlet vores udsigt tilbage igen.

Senere serverede Sten spaghetti med rødvin denne gang også først en flaske Malbec-Cabernet Sauvignon; ikke specielt New Zealandsk, men faktisk ganske god, så en flaske Pinot Noir til at skylle efter med. Desværre er der også her mange sandfluer.

Endnu en stjerneklar nat med mælkevej, Orion og månen(!) på hovedet og så naturligvis Sydkorset.

Lørdag den 21. februar

Stille og rolig dag: Stod stille og roligt op, fik en kop kaffe/te lidt brød/frugt og kørte syd på mod Haast. Byen er opkaldt efter en østriger, der tilbage i slutningen af 1800 tallet udforskede regionen og blandt andet opkaldte Franz Joseph

gletcheren efter den Østrigsk-ungarske kejser. Vi fandt en cafe, hvor Ricardo og Virginia fik en 'cooked breakfast', vi et par toastede sandwiches. Derefter gik turen videre sydpå gennem Mount Aspiring National Park, hvor vi kørte over Haast passet (463 m). På vejen var der markeret et par mindre (halv-times) spadserture, og vi var ude og gå nogle af dem. Turistbusser og deres passagerer ledte vejen. De var ikke så lange (turene), men det var godt at få bevæget sig. Ved nordenden af Lake Wanaka fandt vi en campingplads; også her var der udsigt til en græsplæne og søen. Det var overskyet meget blæsende og ikke så indbydende vejr (og ingen sandfluer), så badeturen blev aflyst. Ricardo gik en tur, mens vi andre byggede rede og læste. De her sandfluer, skal nu have et ord med på vejen! Vi har før oplevet dem på Honduras og Cuba og Sten har ledt på Wikipedia. Betegnelsen synes at være generisk for små næsten usynlige (derfor kaldes de ofte for no-see'm) insekter, der stikker/bider og skandinaviske mitter er vel så en slags sandfluer. Dem vi oplevede her, er nu særdeles grådige. Man mærker dem ikke umiddelbart, men næste dag er man overbidt på ankler og hænder med voldsomt kløende stik, der ikke bare lige forsvinder (senere redaktionel tilføjelse: vi havde stadig glæde af dem i Istanbul 10 dage senere, ja selv efter hjemkomsten til København).

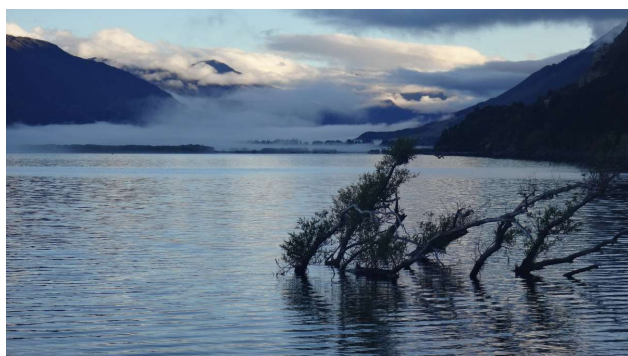

Rejseselskabet ved Franz Josefgletcheren

Søndag den 22. februar

Kom stille og roligt af sted fra lake Wanaka, lidt over ni. Vi styrede præcist mod Wanaka by for at få tømt muljetankene og få fyldt vand på. Vi kørte ind i nærheden af et iSite, hvor man kan få alt at vide. Men det var lidt af et problem at komme ind til byen, da der var Triatlon! Nå, vi fandt et sted at parkere bilen og gik i grupper: Virginia og jeg til iSitet, Sten og Ricardo til

supermarkedet. Vi fandt ud af, hvor dumping stedet var og hvor vi kunne få WiFi.

Tidlig morgen med udsigt mod Mount Cook

Først kaffe og WiFi, så blev der dumpet og fyldt vand på. Da vi skulle ud af byen, havde vi igen lidt fornøjelse af Triatlonen, der var omkørsel, men vi kom ud og op på vejen nordpå mod Twissel. Undervejs så vi et sted med uldvarer, og vi stoppede for at ose. Jeg kom ud med garn for 400 kr (kald det at ose). Vi spiste burgere der, og fortsatte færdens nordpå. Efter Twissel, fandt vi vores plads for natten. Helt uden faciliteter og betaling. Ricardo og jeg badede, Virginia soppede, Sten som sædvanlig vandskræk. Udsigt over Lake Pukaki mod Mount Cook. Grill med oksebøffer og lam-mepølser. 'El Asador' slog til igen, og der røg et par flasker med ned.

Sidste nat i naturen

Mandag den 23. februar

Ricardo lavede cooked breakfast. Nu var vi jo alvorligt på vej tilbage mod Christchurch, men havde god tid, da vi jo havde fået camperen en ekstra dag, fordi den ikke var klar, da vi kom og hentede den. På vejen mod Christchurch stoppede vi i Ashburton for frokost. Vi var også stoppet sted tidligere for at se på New Zealandsk uldtøj. Så gik det rask mod Christchurch. Da vi skulle have diesel på, var der også mu-

lighed for at fylde gastanken op. Derefter kørte vi mod en campingplads lige ved lufthavnen og lige ved caravan-udlejerens. Vi fik os alle et brusebad og gjorde klar til at tømme køleskabet for mad, øl og vin.

Tirsdag den 24. februar

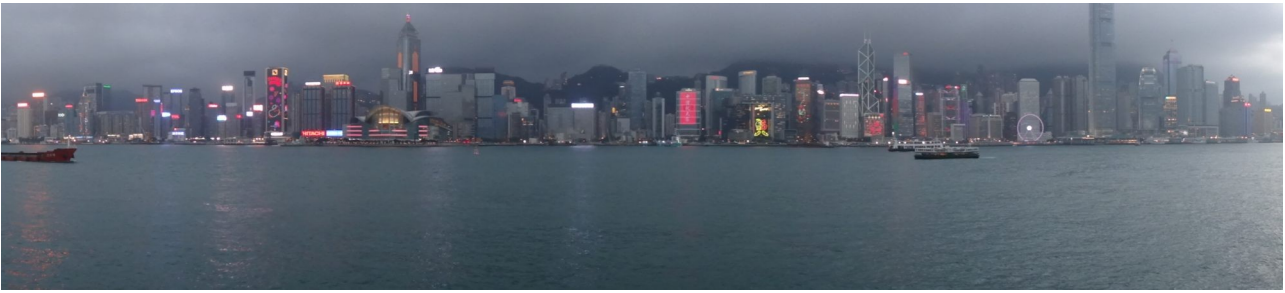
Selv om vi gjorde vores bedste, fik vi ikke tømt køleskabet. Der var lidt af hvert til overs, selv seks øl! Ingen af os havde lyst til at tage dem til morgenmaden, så de blev i bilen. Ricardo og Virginia havde bestilt campingpladsens shuttle til lufthavnen (gratis) og den kørte klokken halv ni. Helt perfekt, de blev kørt til lufthavnen og vi tømte mulje (sort- og gråt spildevand) af bilen og kørte til Wilderness og afleverede camperen. Det gik helt smertefrit, og vi byggede rede hos udlejningsselskabet og skrev og ordnede lidt billeder. Så blev vi kørt til lufthavnen af Wilderness, hvor vi deponerede bagagen. Tog så lufthavnbusen til Christchurch containercentrum for at få den nu næsten obligate pizza. Derefter gik vi til Canterbury museet, der var en mærkelig blanding af et gammeldags provinsmuseum og et nationalmuseum. Der var alverdens temaer fra geologi, botanik, zoologi over arktisudforskningens historie (som vi savnede på Arktismuseet). Dertil en rigtig god historisk oversigt over New Zealands historie fra de første Maoriernes ankomst for 800 år siden til i dag. Alt sat op i lidt gammeldags store tableauer. Endelig var der en ganske sjov specialudstilling om T-shirtens historie og en mærkværdig 'mindestue' for nogle lokale borgere, der hele deres liv havde samlet abaloneskaller, poleret dem og beklædt deres vægge med dem sic.

Tilbage til lufthavnen hvor de sidste New Zealandske dollars blev brugt til sushi og et par glas Pinot Noir. Bording lige før midnat og 11 timers flyvetur til Hong Kong, hvortil der er fem timers tidsforskel.

Hong Kong

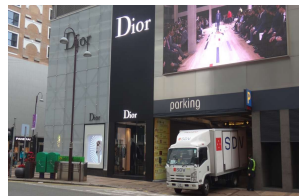
Onsdag den 25. februar

Ankomst klokken seks efter en lang nat i flyveren. Vi var dog relativt friske, men det var lidt af et problem, at vi ikke kunne tjekke ind på vores hotel før klokken et, da der var først betjening fra klokken elleve. Inden vi tog fra lufthavnen fik vi os en kop kaffe og en kanelnegl(!). Vi fandt ud af at der gik en bybus lige fra luft

Hong Kongs største turistattraktion: havnefronten by night

havnen til vores hotel. Turen fra lufthavnen var ret imponerende; hold da op en masse skyskrabere! Det er umiddelbart klart, at det er en enorm by. Med godt syv millioner indbyggere og dens begrænsede areal gør tætheden næsten overvældende. Bussen kørte os lige til hotellet, som ligger på 11. etage på hovedgaden i bydelen Kowlon, virkelig centralt, men det var muligt at komme af med vores bagage. På vej ind havde vi set, at der i stueetagen af den ejendom hotellet ligger i, var et vaskeri. Det havde vi rigtig meget brug for. Vasketøjet blev hevet ud af rygsækken og vi afleverede det. Vi spurgte om han kendte et sted, hvor vi kunne stille vores rygsække, indtil vi kunne komme ind på vores værelse, og han tilbød, at de kunne stå i hans baglokale! Så begyndte vi vores udforskning af Hong Kong med et besøg på turistkontoret, hvor vi fik god hjælp og vejledning. Her ved halv ti tiden var byen kun ved at vågne! Ingen forretninger var åbne endnu, og vi ledte forgæves efter et sted at få en kop kaffe. Der var mange åbne spisesteder, hvor man kunne få ris og nudler, men det var vi ikke lige klar til endnu. Det var spændende at gå rundt i Kowlons hovedstrøg nær havnen hvor cruiseskibene læggr til. Her var alle slags forretninger: Hermes, Chanel, Armani (Emporio og Giorgio) Prada, you name it! De var der!

Her var alle slags forretninger you name it!

Endelig kaffe med udsigt, så indtjekning på verdens mindste hotelværelse (men centralt beliggende og billigt) og en tiltrængt middagslur. Så Kowlons mindre mondæne områder by night med bl.a. et Night Market. Middag på lille asiatisk fusions restaurant (det kaldte de den selv). Sød betjening. Hjem i seng med tre melatonin (et søvnhormon, der hjælper til at sove når døgnrytmen kommer ud af trit pga. skiftet i tidszoner).

Torsdag 26. februar

The og en chokolade-croissant på sengekanten. Dagbogsskriverier, hvor vi pludselig opdagede, at der var uorden i dagene og, efter animerede diskussioner, fik rettet fejlene. Så afgang til det historiske museum. Her beskrives Hong Kongs historie lige fra den geologiske og geomorfologiske tilblivelse til de første mennesker. Også Hong Kongs placering under de forskellige kejserdynastier, forskellige befolkningsgrupper, den engelske kolonisering. Opiumskrigen (ikke Storbritanniens 'finest hour!'), japansk besættelse og 'selvstændigheden' under Kina ('et land to systemer') var fint illustreret og beskrevet. Fint og informativt museum, hvor vi fik pensionistrabat. Frokost på indonesisk restaurant, tilbage til middagslur på hotellet. Om aftenen gik vi en tur langs Hong Kongs absolut største turistattraktion. Det er promenaden langs Victoria Harbour og udsigten til den intensive skibstrafik med Hong Kong øens skyline i baggrunden. Vi var der omkring solnedgang og belysningen var fantastisk mens bygningerne på den anden side efterhånden blev mere og mere oplyste af et orgie i lysreklamer. Promenaden er tilsyneladende stedet man skal se og blive set og der er virkelig noget at se på: mest påfaldende er de enorme mængde af unge kinesere (rigtig mange stærkt sminkede baby-doll typer), der udstyret med deres smartphones og selfie-sticks, bruger oceaner af tid på selv-iscenesættelse.

Chi Lin Nunnery, oase til religiøs hengivelse

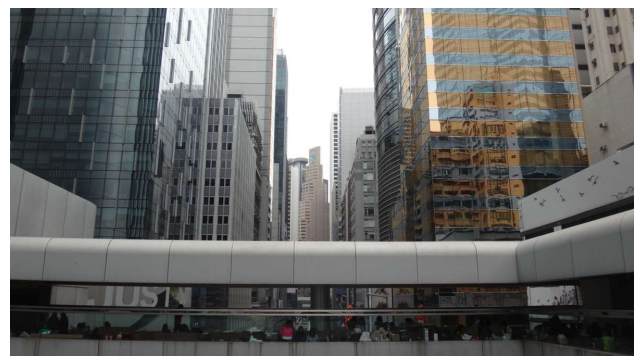
Et ungt kinesisk par var i gang med at instruere deres 4-5 årige datter i at fotografere med deres Nikon kamera, som datteren knapt nok kunne bære. Med tegn og fagter spurgte Sten om han skulle tage et billede af dem alle tre, og kom derved i kontakt med dem. Det viste sig at de talte pænt engelsk, så vi rent faktisk kunne kommunikere med andet end smil. Den lille familie var fra Guandong (Guanzhou) den nærmeste større by inde i folkerepublikken. De var i Hong Kong for at datteren kunne besøge Disneyland. Søde mennesker, der faktisk inviterede os til at besøge dem, et tilbud vi gerne havde taget imod, men som tiden ikke tillod. Så igen et besøg hos vores veninde på turistkontoret. Faktisk er der tilsyneladende så få europæiske turister, der som os rejser individuelt, at hun genkendte os. Her blev vi bl.a. anbefalet at spise i et enormt madmarked i kælderetagen på et nærtliggende indkøbscenter. Mellem 15 og 20 små køkkener beliggende om en overdækket 'plads' med borde, hvor man efter sit indkøb slog sig ned og spiste. Det var et både spændende og billigt, og absolut ikke beregnet for turister. F.eks blev der ikke, som vi ellers havde oplevet det, leveret gaffel og ske til maden, men kun spisepinde. Vi sad blandt lokale, og rygterne om kinesiske spisevaner taler sandt :der bøvses og smaskes; men stemningen var god, og Sten kunne da lokke et smil ud af damen ved siden af mig, da hun så vores kamp med spisepindene. Midt i denne farverige oplevelse, så vi dog også et glimt af det, der også ligger inder overfladen af dette utroligt sammensatte samfund: Da vores naboer forlod bordet, var der stadig en del rester tilbage på deres tallerkener og nærmest umærkeligt havde der sat sig en enlig lidt forhutlet mand ved bordet, som sikrede sig et (ikke ringe) måltid på de efterladte rester.

Så tilbage til havnefronten for at overvære et imponerende laser lysshow, hvor de mange bygninger i skylinen indgik. Og midt i det hele tiltales vi så af en sød kinesisk dame, der spørger om vi synes om det; det var somend vores veninde fra turistbureauet, der var på vej hjem fra arbejde, og som havde genkendt os i menneskemylderet. Jo vi begynder at føle os hjemme når man bliver spottet af de lokale i en by med syv millioner indbyggere.

Fredag 27. februar

Blev vækket af Sten med et begejstret udråb. Han havde netop opdaget, at det ny (marts) nummer af Bådmagasinet var kommet på nettet (han checkede for at se om 2. del af vores Azorerartikel var med). Hans billede af Buller, der på turen trækker en bonito i land, var på forsiden! I øvrigt et godt billede.

I dag skulle vi så fra Kowlon til Hong Kong øen. Desværre var vejret meget diset, men turen med færgen over Victoria Harbour var fin og prisen helt til grin: Frem og tilbage for to mennesker kostede det den fyrstelige sum af 10 Hong Kong Dollar svarende til ca. 8,50 Dkr. Det var som at komme til en anden by. Hvor Kowlon på fastlandet er præget af små gader, hvor fodgængere og biler så at sige konkurrerer om pladsen, er Hong Kong øens centrale dele trafikseparerede og fodgængere ledes af separate gangområder i første sals højde. Herfra kan man så 'nemt og sikkert' ledes direkte hen til enorme 'malls' (butikscentre er vel den korrekte betegnelse på dansk men ville give helt forkerte tanke-associationer). Og de er enorme.

Hong Kong: trafikseparering

Vi besøgte en der hed IFC-mall (International Finance Center). Udvalget af mærkevarer fra hele verden, til et publikum med tilsyneladende uendelige ressourcer, var enormt og alle os kendte (såvel som ukendte) mærkevarer var

repræsenteret. Sten bed specielt mærke i en lille uprætentiøs sommerkjole som jeg forelskede mig i: Stella McCartney, pris 32.000 Hong kong Dollars, svarende til godt 25.000 Dkr..... Jeg købte den ikke.

Så var det blevet tid til frokost, og vi fandt en 'pæn' restaurant med en menu, hvor vi kom en del ting igennem: Først en blomkålssuppe, så dim-sum, så sprødstegt due; herefter kylling i soya og stegte ris med svinekød. Alt afsluttet med en suffle og kaffe. Det lyder jo fint men egentlig må vi sige, at vi er lidt skuffede over det kinesiske køkkens mangel på krydderier. Så om aftenen fandt vi en Thai restaurant med en god stærk grøn karry; det ved man hvad er! Efter denne store frokost var det tid at opsøge verdens (angiveligt) længste (system af) rulletrappe(r), bygget for at forbinde de lavere- med de højere dele af bydelen, 800 meter lang og med 135 meters højde forskel. Turen op var ganske interessant, fordi det var tydeligt, at vi her kom igennem byområder, der har været præget af de engelske kolonistorer (i modsætning til Kowlon der er tydeligt kinesisk).

Nan Lian Gardens, en fredelig oase i en hektisk storby

Lørdag den 28. februar

Efter råd fra turistinformationen startede vi dagens program med at tage metroen til stationen Diamond Hill 15-20 minutters kørsel fra vores hotel. Her besøgte vi Nan Lian Garden, et relativt nyt parkområde, men anlagt efter klassiske Tang dynasti (år 618-907 evt.) principper. Det er svært at beskrive som andet end 'meget kinesisk', med klippede og facon-formede træer, træpavillioner med guld og rød lak. Alt sammen beliggende mellem små søer med guldfisk og vandfald.

I tilknytning hertil lå endvidere Chi Lin Nunnery, et kloster etableret i 1934, og en Buddhistisk helligdom, der tydeligvis var af væsentlig religiøs betydning for de mange besøgende. Her

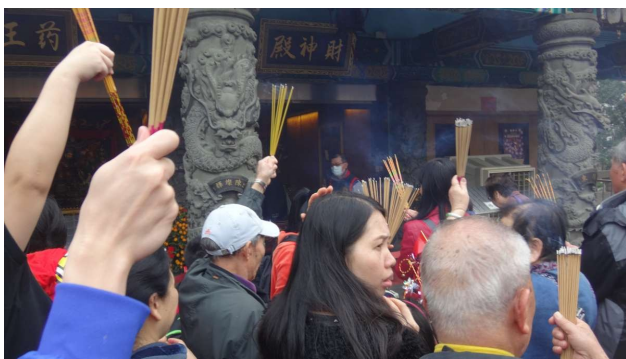
blev udvist stor respekt og de besøgende bad/mediterede ved de forskellige helligdomme. Herfra metro til Wong Tai Sin stationen, der ligger lige ved siden af et andet tempelkompleks: Sik Sik Yuen Wong Tai Sin templet, hvor hele tre forskellige religioner tilbedes: Taoisme, Buddhismen og Konfucianisme. Her var vi midt på dagen og tilstrømningen af mennesker var enorm. Alle var de besøgende havde udstyret sig med røgelsespinde, mange røgelspinde, og små farvede vindmøllelignende 'ting'. Så blev man alle i tæt kø(d)formation, uden muligheder for individuelle afvigelser eller ophold, af menneskestrømmen ledt rundt i området blandt de forskellige helligdomme. Vi så under besøget absolut ingen andre europæere, og stedet besøges angiveligt dels for at bede om god held og lykke (fortune) og for gennem at ofringer at søge guddommelig vejledning. En meget spændende, men også på sin vis betagende og fremmedartet, oplevelse.

Videre med metroen til Prince Edward station, hvor vi skulle besøge forskellige markeder bl.a. et guldfiskemarked (?). Ved alle de stationer vi stoppede var det ganske kompliceret at finde ud af, hvilken udgang man skulle vælge, for at nå til det sted man skulle besøge; men alle steder oplevede vi, at der ikke gik mange minutter med kortet i hånden, før lokale henvendte sig til os for at hjælpe med at finde vej. Først var det dog tid til lidt frokost, som vi denne gang indtog på en japansk restaurant. Meget strømlinet, f.eks. tastede man sig ind elektronisk, og fik et nummer udskrevet. Vi blev umiddelbart ekskorteret til vores bord, men da vi senere forlod stedet var der kø. Stort spisekort, hvor vi fik 2x8 stykker sushi, efterfulgt af et lækker stykke stegt oksekød med grøntsager og to øl, pris i alt 350 kr (hvoraf øllet udgjorde 80 kr). Veltillavet og god valuta for pengene.

Så tur gennem markederne, der bortset fra det nævnte guldfiskemarked ikke var specielt interessante. Men ja, man kunne faktisk købe levende guldfisk på små plasticposer hjem til akvariet. Desværre kunne man også købe (og se) hundehvalpe til salg i små bure, og det rør mit hjerte og jeg kom til at tænke på Buddy hjemme i Messolonghi, som vi håber har det godt. Hjem til en god middagslur og dagbogsskriverier.

Middag på samme restaurant som første aften, da vi var enige om at det var noget af det bedste

vi havde fået under opholdet. Melanie som havde betjent os sidst bød velkommen med åbne arme og stort smil og vi fik et tip-top måltid: Store rejer i ristede hvidløg (mange ristede hvidløg), nepalesisk tørret chilli kylling med løg (super lækkert) og en nepalesisk curry. Fik en lang snak med Melanie, der er af halvt singaporsk(?) oprindelse og har en fortid i den finansielle sektor før hun teamede op med nogle nepalesere, der havde behov for en med forstand på forretninger. Snakkede lidt om de prostituerede, der tydeligvis trak stort set lige uden for restauranten. De kom jævnlige ind og fik et måltid med familien, men det var dyrt for dem, også selv om de fik særbespisning til særpris; men som Melanie sagde, hvem har det 'arbejde' hvis der overhovedet er andre muligheder?

Sik Sik Yuen Wong Tai Sin templet, hvor tre forskellige religioner tilbedes

Søndag 1. marts

Endnu en rejsedag, men da rejsen først startede kl 23.15 forestid der inden da, den sidste lange dag i Hong Kong. Tidligt op og pakke og forlod hotellet klokken ni, for at opsøge det sted i en shopping mall (Harbour House), hvor vi angivelig skulle kunne deponere bagagen for dagen. Her åbnede man klokken ti, men vi blevet advaret om, at der kunne være mange om buddet og at der ikke var mange 'lockers'. Ganske rigtigt, vi stillede os i kø som nummer to og fik den sidste af de store bokse, som lige kunne rumme vores to rygsække. Der var dog problemer med elektronikken så vi måtte vente på en tilkaldt 'ekspert'. Så tog vi færgen over til Hong Kong øen (igen). Denne gang var det imidlertid søndag og oplevelsen var helt anderledes. Var der mange på gaden sidst vi var her, var der dobbelt så mange denne gang. Rundt omkring langs gader, på pladser og i gangarealerne så vi tusindvis af mennesker, der havde lavet små opholdspladser

af papkasser, hvor de sad i grupper og snakkede, spiste medbragt mad, spillede kort eller småsov. Først troede vi der var tale om en slags 'sit-in' demonstration, men da Rie spurgte sig frem fik hun, som om det var det mest naturlige i verden, at vide, at det jo var søndag og dette var en måde at være sammen med venner, veninder og bekendte. Med tanke på vores nys forladede mini-hotelværelse slog det os, at hvis familier i Hong Kong generelt bor lige så tæt, ja så var gaderummet faktisk det eneste naturlige sted for socialt samvær.

Egentlig havde vi tænkt os at køre med tandhjulsbanen op på de bagvedliggende bjerge, men da vi så køens længde opgav vi og tullede bare lige så stille rundt og kiggede på mennesker. Så en gang sushi og ned mod pier 8, hvor der lå et maritimt museum. Fin ny samling med hvad der nu kan forventes, men selvfølgelig især det historisk kinesiske var interessant for os. Tilbage for at hente bagagen og så bussen til lufthavnen.

Istanbul

Mandag 2. marts

Efter en meget lang flyvetur på 11½ time, hvor Turkish Airlines ikke levede megen plads til benene, ankom vi klokken fem om morgenen. Shuttle til hotellet, hvor det ikke var sådan at få sit hotelværelse pga. den tidlige ankomst. Så var der lige lidt ventetid på det lille det familiedrevne hotel med bare syv værelser (pris €35/nat incl morgenmad). Vi sad på hottellets tag-morgen-restaurant med udsigt over Maramahavet. Vi fik lidt morgenmad og kunne starte vores første udforskning af byen. Med sine 14 millioner indbyggere gør Istanbul krav på at være verdens sjette største by. Størrelsen til trods, var det første indtryk dog ikke det storbyagtige virvar som i Hong Kong. Hotellet ligger centralt i den gamle historiske bydel, bare få hundrede meter fra Den blå Moske, Hagia Sofia og Topkapi paladset. Her den første dag besøgte den første og den sidste af disse to seværdigheder (Hagia Sofia må så vente til i morgen). Den blå Moske er et betagende stort bygningsværk og central for Istanbuls muslimske befolkning. I modsætning til i Marokko, hvor vantro generelt ikke er velkomne i moskeerne, kan Den blå Moske frit besøges, når blot man tager skoene af og i øvrigt er anstændigt påklædt. Det betyder blandt andet, at kvinder skal dække

Hagia Sofia, en karakteristisk del af Istanbuls skyline

hovedet med et tørklæde, som man kan låne uden beregning.

Topkapi museet er det gamle sultanpalads, hvor det Osmanniske riges overhoveder, har boet helt tilbage fra 1500 tallet. Osmannerriget var et af det 19. århundredes store emperier, ved siden af Storbritannien, Frankrig, Det tyske Kejserrige, Østrig Ungarn og Rusland. Det er altid interessant at besøge historiske museer, ikke så meget på grund af de udstillede genstande, men især for at se hvad det er for en 'fortælling' man ønsker at viderebringe. Historiske og nationale museer fortæller ikke blot en historie, men også hvordan man ønsker at opfatte sig selv - og ønsker at andre skal se en.

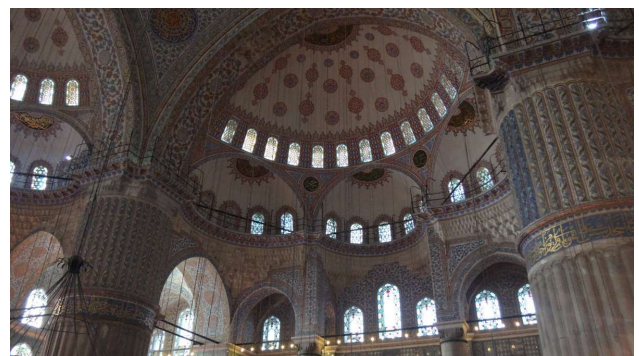
Den 'fortælling' man her bliver præsenteret for her, er hvordan det gamle traditionsbundne og på mange måder forstenede emperium optog ny ideer fra oplysningstidens Europa. Det beskriver hvordan landet blev reformeret, efter sammenbruddet i forbindelse med første verdenskrig, og i dag fremstår som et overvejende europæisk sekulariseret land. Det er mig til dato uforståeligt, hvordan Kamal Atatürk kunne gennemføre denne modernisering. Den omfattede for eksempel udskiftningen af det arabiske (hellige koran-skriftsprog) med det moderne latinske alfabet, hvilket var forudsætningen for et kvantespring i kampen mod analfabetisme: fra 70% til 30%. Alligevel har Europa (EU) lagt afstand til Tyrkiet, mens man gladelig har optaget Grækenland og Bulgarien, der begge stadig har alfabet, der adskiller sig fra det latinske (hhv. græsk og kyrillisk).

Topkapi er et spændende museum i et flot bygningskompleks, der på mange måder mindede os om Alcazar i Sevilla. De to museer viser på samme måde, den gensidige påvirkning mellem den kristne og den muslimske tradition, der på mange måder er en del af europas historie.

Så fik vi en dejlig tyrkisk frokost med masser af auberginer, tomater og forskellig slags grillet kød. Derefter tilbage til det nu klargjorte hotelværelse for at indhente lidt af den forsømte søvn. Sidst på eftermiddagen en gåtur i nærområdet, hvor vi (igen, igen) blev forsøgt trukket ind i en forretning. Da vi gav os tilkende som danske, kom der straks en anden person til Han præsenterede sig umiddelbart som 'landsmand', 'Michael' fra Hadsten med tydelig jysk sprog-tone. Michael var født og opvokset i Danmark med tyrkiske forældre, der var kommet fra Tyrkiet i slutningen af 1950'erne. Super sød og hjælpsom fyr, der inviterede os op i sin læder og tæppeafdeling, hvor han bl.a. bød på en kold pilsner. Og vi blev ikke presset til at købe noget (af ham). Middag og så hjem på køjen.

Tirsdag 3. marts

I dag var så dagen, hvor vi skulle besøge Hagia Sofia. Umiddelbart efter morgenmad gik vi dog først (på Michaels anbefaling) til et lille rejsebureau og bestilte en heldagstur, der skulle bringe os rundt i de dele af Istanbul, vi ikke umiddelbart selv kunne nå, men mere om det i

Den blå Moske

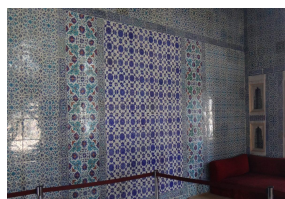
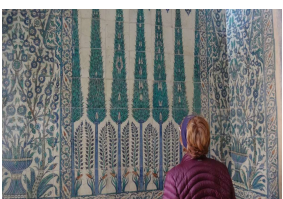
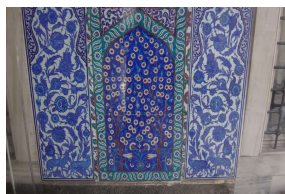
morgen. Hagia Sofia er i sin nuværende form bygget omkring år 500 evt. Den var det østromerske (byzantinske) riges-, og på dette tidspunkt verdens, vigtigste kristne kirke. Efter osmannernes erobring af Konstantinopel, som byen tidligere hed, i 1453, blev kirken omdannet til en moske. Den var i lang tid en af den muslimske verdens absolut vigtigste hellige steder. I 1934 blev bygningen sekulariseret og omdannet til et museum, som endnu en af Kemal Atatürks bestræbelser på at vestliggøre og modernisere Tyrkiet. Besøget på dette fantastiske historiske sted, var på alle måder en stor oplevelse, hvor blandt andet en række blotlagte mosaikker alene er besøget værd. På mange måder mindede ste-

det os om vores besøg i Cordobas Mesquita, der jo er anlagt som moske, men som senere har fået placeret en kristen kirke inde midt i bygningskomplekset.

Bazaren i Istanbul

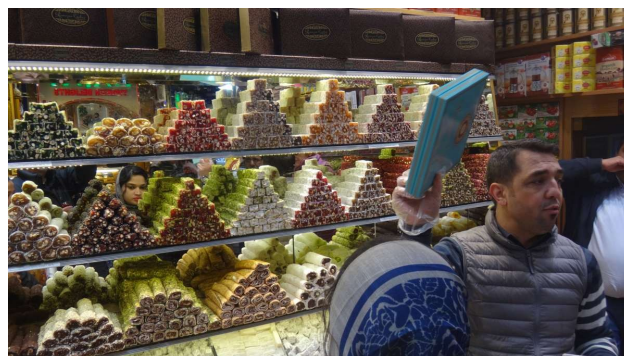
Desværre har det regnet det meste af dagen, men det generede os egentlig kun på spadsereturen på en lille kilometer fra Hagia Sofia til Istanbuls store bazar. Bazaren er et enormt overdækket område af gallerier med alverdens butikker. Vi havde nok ventet (læs: frygtet), at det ville være så intenst som vi oplevede det i Marrakesch, men faktisk var stemningen ret afslappet og indhalerne ikke specielt pågående. Efter at have tilbragt et par timer, skyndte vi os hjem gennem regnen til hotellet. Jeg nåede at købe et par håndbroderede tennissko og Sten tre par underbukser. Vi nåede også et par döner kebabs med et glas frispresset granatæblesaft. Da vi var næsten fremme ved hotellet mente Sten at tiden var inde til en lokal klipning 'med det hele', mens jeg gik direkte hjem. Om aftenen spiste vi middag på en restaurant tæt ved, som vi havde fundet på Tripadvisor. Lille kurdisk og med meget god stemning. Stor fordel at vi kunne få en flaske rødvin selv om den var mindre interessant (også kurdisk).

Man bliver aldrig træt af at kigge på glacerede kakler

Onsdag 4. marts

Det var så i dag vi havde besluttet at vi skulle 'bæres rundt' dvs. vi blev hentet på hotellet kvart over otte og havde fuldt dagsprogram: Først en lille moske med fantastiske blå tegl (Rustem-pasha moskeen), drefter besøg på krydderi-markedet, hvor vi købte safran og granatæblethe samt et tyrkisk flag, der bør kunne bruges som gæsteflag, når (hvis) vi kommer hertil med Trol-dand. Så sejltur fra Det gyldne Horn og ud på Bosperus, det snævre stræde mellem Europa og Lilleasien (Anatolien). Koldt men med højt solskin og alt i alt en fin tur, vi ikke ville have været foruden. Så med bus til en højt beliggende restaurant på den anatolske side, hvorfra der var en formidabel udsigt over Bosperus og Istanbul. Maden derimod skal der ikke skrives om. Endelig med bus til Dolmabahçe paladset, der var de sidste seks osmanniske sultaners residens (1856-1922).

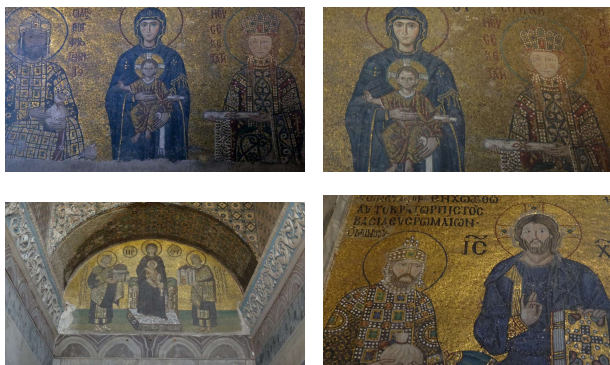

Turkish Delight i rå mængder

Dolmabahçe var en interessant oplevelse, specielt efter vores besøg i forgårs i Topkapi, der jo var det gamle palads og som var klart traditionelt muslimsk inspireret. I modsætning hertil var Dolmabahçe 'europæisk' og udpræget inspireret af det 19. århundredes paladser, som f.eks i Wien (Schönbrunn) eller Sankt Petersborg (Erimitagten). Dette illustrerede tydeligt at den europæiske indflydelse som Kamal Atatürk (der i øvrigt døde på Dolmabahçe paladset) gennemførte, var startet meget længere tilbage i tiden. Og ligesom Napoleon III's, kejser Frantz Josef's, kejser Wilhelm II's og zar Nicolai III's emperier, overlevede det osmanniske emperium heller ikke den moderne verden. Det var så den lange dag, hvor vi fik set ganske meget og vel fik valuta for pengene. Men også, på godt og ondt, dagen hvor vi oplevede de bindinger, det lægger på en at være i en gruppe. Opleve at skulle lytte til afliringen en række

indlærte 'historier', der er rent beskrivende, og hvor tingene ikke forsøges sat i en fornuftig historisk kontekst. Og det er vi nok ikke helt klare til endnu.

Middag i nærheden af hotellet, ikke mindeværdigt. Købte en flaske rødvin på vejen hjem, som vi delte på sengekanten. Princippet med altid at drikke lokale produkter, giver ikke altid gode resultater.

Stiftmosaikker fra dengang Hagia Sophia var en kirke

Torsdag 5. marts

Sov til klokken syv, fik morgenmad og begyndte at pakke, så var det gjort. Desværre gik Stens ryg i udu under pakkeprocessen, tilsyneladende uden direkte årsag (det lignede lidt det han oplevede i 2010 i Dinan). Ned og ligge og et skud af Grand Doktor Peters vinderkombination: 400mg Paracetamol & 400mg Ibuprofen (4 x dagligt). Efter en lille time forsøgte vi så at gennemføre dagens program. Sporvognen til Istanbuls ny bydel på den anden side af Det gyldne Horn. Fra Monica og Alistair i Taupo, havde vi overtaget et såkaldt Istanbulkort, fra dengang de i januar var i Istanbul. Udstyret med dette var betalingen simpel og vi kørte med linie A1 til Kabatas, hvorfra vi gik til Taksimpladsen. Nu krævede Stens ryg en pause og vi fik et lille glas the med en sød pistachebaklava. Så lidt butik- og menneske kiggeri igen. Frokost på et 'nydeligt sted'. Her følte vi os for første gang på vores tur regulært snydt, selv om det måske nærmest var bondefangeri: Det fine spisekort viste en nydelig anretning med to kebapspyd, pris TL19. Vi bestilte to retter og blev lokket til at tage yderligere en salat. Da anretningen kom var der desuden en tallerken fritter, noget vi ellers altid frabeder os, men OK. Hertil postevand. Da regningen kom, var den på TL105 et eksorbitant beløb på det dobbelte af, hvad vi har været vant til at betale for tilsva-

rende måltider andre steder. Et nærmere studie af regningen viste, at vi var blevet bon'et for fire spyd ('der var jo to spyd på hver anretning'.... stupid), to gange frites og to gange salat, men theen bagefter var gratis. Restaurant Kebap på Istiklal Cad. 259 får ikke mange point af os, rent optrækkeri. Tilbage mod sporvognen, hvor vi undervejs passerede Galata tårnet, et tårn bygget i 1348 af Genoeserne (en af de italienske bystater). Tilbage på hotellet, hvor vi nu har betalt og bestilt shuttle til lufthavnen i morgen tidlig. På ryggen et par timer, kontorarbejde og spisning på Stone House, hvor de kender os (jeg er blevet Facebook ven med en af drengene dernede, som var meget optaget af at vi sejlede).

Fredag den 6. Marts

Shuttle til lufthavnen med afgang fra hotellet 05:35. Ankomst Kastrup 11.30.

Og så har vi også prøvet det: En jordomrejse. Vi har passeret datolinien, passeret ækvator og passeret såvel den nordlige- og sydlige vendekreds på den samme tur, der i alt har været på 44.624 km (excl. landtrafik til fods med busser, metro, sporvogne og camper van). Det længste stræk fra Auckland-Hong Kong var på 8880 km. Det har været lidt hårdt bl.a fordi vi har arrangeret alting selv, helt ned til reservationer af mærkelige små hoteller i Hong Kong og Istanbul. Men det har også været en fantastisk rejse til nogle utroligt smukke naturområder (New Zealands nord- og sydø), til et tropiske stillehavs ferieparadis (Fiji) og til nogen af verdens stor byer (Chicago, Hong Kong og Istanbul). Som altid, har vi mødt fantastiske søde, gæstfri og imødekommende mennesker og fået ny venner, om hvem vi bare kan sige, at vi håber at kunne møde dem igen 'some time some where'. Hvor er vi dog privilegerede!